

VIU VALENCIA

València encén la flama de la diversitat ▶ P2

ENTREVISTA. La flamant Premi Lletres de la Mediterrània 2026 ens descobrix les pors de la IA en el seu nou thriller. ▶ P4

CULTURA. La millor oferta cultural, teatral i musical de la ciutat de València per als pròxims mesos. ▶ P6

ESTIL. Una guia de supervivència per a unes rebaixes amb estil propi, de la mà de la professional Judith Mas. ▶ P8

■ B. PEDRÓS | VALÈNCIA

València s'ha despertat diferent després de huit dies en què la ciutat va deixar de mirar-se a si mateixa per a convertir-se en escenari del món. No ha sigut només una competició esportiva. Ha sigut, sobretot, una coreografia humana impossible d'ignorar: milers de cossos corrent, nadant, competint, celebrant i també reivindicant en cada racó de la ciutat. Així s'han viscut els Gay Games 2026 València, que han convertit la ciutat en una capital global de l'esport inclusiu... i també en l'epicentre d'un debat incòmode.

Durant una setmana llarga, la ciutat ha respirat a un altre ritme. A la platja del Cabanyal apuntava el dia amb triatlons mentre el sol encara mandrejava sobre l'arena. A Nou Moles o Benicalap, els pavellons s'omplien d'accents arribats de mig món. I al Jardí del Túria, entre xarrades, música i trobades improvisades, es mesclaven idiomes, banderes i vides que, per unes hores, semblaven compartir un mateix batec.

MÉS QUE XIFRES

Més de 10.000 atletes de més de 80 països han passat per la capital autonòmica. Però les xifres, que solen ser la forma més còmoda de contar les coses grans, ací es queden curtes. Perquè el que ha omplit la ciutat no han sigut només competicions —39 disciplines, des de natació a escacs, passant per voleibol o arts marcial—, sinó una sensació constant d'estar vivint una cosa irreplicable.

La imatge que probablement quedarà en la retina de molts no és una medalla ni un rècord. És la desfilada de la inauguració: delegacions entrant a l'estadi com si cadascuna portara la seua pròpia història a l'esquena. O els aplaudiments compartits en proves on la graderia celebrava més la presència que el resultat. O les nits d'hotel a preus disparats que han recordat, també, l'impacte econòmic d'un esdeveniment que ha omplit la ciutat de gom a gom, mai més ben dit.

OMBRES I DEBAT

Però no tot ha sigut celebració sense ombres. Des d'abans que arrancaren les proves, diverses entitats del teixit LGTBI+ valencià, com Lambda València, Samarucs o l'Agrupació Esportiva Ibèrica LGTBI+, es van desmarcar de l'esdeveniment. La seua crítica ha sigut clara: consideren que l'organització institucional ha convertit els jocs en una operació d'imatge, la qual cosa han qualificat com a "pinkwashing", allunyant-los de l'esperit original d'un moviment nascut el 1982 a San Francisco com a espai segur i transformador.

A este distanciament es va sumar també el pla polític. Els grups municipals de l'oposició, Compromís i el PSPV, van decidir no assistir als actes d'inauguració dels jocs. Ambdues formacions van justificar

VALÈNCIA S'OBRI AL MÓN

MÉS DE 10.000 ATLETES DE 80 PAÏSOS OMPLIN ELS GAY GAMES

Diverses competicions dels Gay Games 2026 a la ciutat de València. / EPDA

la seua absència com un gest de protesta devers el que consideren l'ús institucional de l'esdeveniment sense la implicació real dels col·lectius LGTBI+ de la ciutat, així com pel seu desacord amb les polítiques recents en matèria de drets del col·lectiu tant en l'àmbit autonòmic com municipal (PPi Vox). La seua decisió va buscar, a més, subratllar el seu rebuig al que qualifiquen d'"instrumentalització" de l'acte.

Així i tot, dins de les pistes, piscines i tatamis, l'ambient ha sigut un altre. Més pròxim. Més humà. Esportistes que s'animaven entre si sense conèixer-se. Voluntariat que improvisava solucions en tres idiomes. Públic que aplaudia marques personals com si foren victòries absolutes.

També hi ha hagut espai per a la realitat local dins de la global: la pilota valenciana i el colpbol han entrat com a exhibició, recor-

dant que València no sols ha sigut amfitriona, sino també part del relat.

La clausura, al Pavelló de la Font de Sant Lluís, ha tingut un punt de final de viatge col·lectiu. Música, emoció continguda i eixa mescla d'orgull i esgotament que deixen els grans esdeveniments quan s'apaguen els llums. El relleu ja ha passat a Perth, seu de 2030, però a València queda l'empremta d'allò que s'ha viscut.

TEROL AMPLIA UN DIA LA ZONA D'ACAMPADA DE 'LA VAQUILLA' DAVANT L'AUGMENT DE VISITANTS

■ REDACCIÓ | TEROL

L'Ajuntament de Terol ampliarà enguany un dia la zona d'acampada de la Vaquilla del Àngel, una de les principals novetats de les festes de 2026. L'espai romandrà obert des del divendres 10 de juliol a les 12.00 hores fins al dilluns a les 15.00 hores, atenent una petició d'Interpeñas i davant l'increment de visitants que allarguen la seua estada a la ciutat.

L'alcaldeessa, Emma Buj, ha explicat que la Vaquilla és cada vegada més coneguda arreu d'Espanya gràcies a la promoció turística realitzada pel consistori, fet que ha contribuït a augmentar l'afluència de públic. A més, ha recordat que continua la tramitació perquè la festa siga declarada Festa d'Interés Turístic Nacional, un expedient que es troba actualment al ministeri corresponent.

Les Festes del Àngel 2026, que se celebraran del 3 al 13 de juliol, inclouran més de 400 activitats organitzades per l'Ajuntament i les 22 penyes vaquilleres. Entre les principals apostes destaca una programació musical reforçada amb concerts de Seguridad Social, Modestia Aparte, Melón Diesel, Maldita Nerea, David DeMaría, Ultraligera, Ciclonautas i Cobardes.

Festes de 'La Vaquilla' de Terol. / EPDA

CONCERTS DE VIVERS 2026: ESTA ÉS TOTA LA PROGRAMACIÓ

UN FESTIVAL DEL 2 AL 25 DE JULIOL AMB MÉS DE 25 ARTISTES

■ REDACCIÓ | VALÈNCIA

Els Jardins de Vivers tornaran a convertir-se este estiu en un dels grans punts musicals de València. Del 2 al 25 de juliol de 2026, els Concerts de Vivers reuniran més de quinze artistes nacionals i una desena d'internacionals en una programació que suma 18 nits de música en directe amb estils que van del pop i el rock a la música llatina, el reggae o l'electrònica.

La cita, ja consolidada dins del calendari cultural de la ciutat, tornarà a omplir el recinte amb propostes per a tots els públics i amb entrades que partixen des dels 25 euros, ja disponibles a la venda.

GRANS NOMS INTERNACIONALS I ESTATALS

Entre els caps de cartell d'enguany destaquen artistes com Deep Purple, UB40, Ana Torroja, Juan Magán, Valeria Castro o DJ Padre Guilherme, en una programació que combina figures històriques de la música amb propostes actuals i sessions de DJ.

El festival inclou també noms com Danny Ocean, Garbage, The Jacksons o Tony Hadley, a més de propostes del panorama estatal i emergent que completen un cartell divers i intergeneracional.

DIHUIT NITS DE MÚSICA AL COR DE VALÈNCIA

El cicle va arrancar el 2 de juliol amb **Duncan Dhu** i s'estendrà fins al 25 de juliol

Un concert de Vivers l'any passat. / EPDA

El festival estival de València reunirà grans noms internacionals i estatals en 18 nits de concerts als Jardins de Vivers, amb una programació diversa que inclou pop, rock, música urbana i sessions de DJ; les entrades estan disponibles

amb **Silvestre Dangond**, passant per cites destacades com el concert de **Deep Purple** (7 de juliol), **UB40 feat. Ali Campbell** (15 de juliol) o **Ana Torroja** (14 de juliol).

També hi haurà espai per a festivals temàtics i nits compartides, com la proposta electrònica de **Juan Magán** i DJs convidats, o la combinació de rock i metal amb **Warcry** i **Opera Magna**.

PROGRAMACIÓ DIVERSA

Els Concerts de Vivers 2026 reforcen la seua aposta per la diversitat musical, amb concerts que abracen públics molt diferents i estils variats. Des del pop més comercial fins al rock clàssic, passant per la música urbana i les sessions electròniques, el festival manté la seua vocació de gran cita estival a València.

Amb esta edició, els Jardins de Vivers tornen a situar-se com un dels espais culturals de referència de la ciutat durant el mes de juliol, amb una programació que combina grans noms internacionals i artistes del panorama estatal en plena temporada d'estiu.

QUAN VALÈNCIA VA MIRAR EL CEL AMB PÀNIC

ÀNGEL BEITIA

ESCRITOR, DIVULGADOR I PRESENTADOR

Ací tens la traducció de l'article al valencià, mantenint un estil periodístic i formal:

Ara que s'acosta un curiós esdeveniment astronòmic, l'eclipsi d'este pròxim 12 d'agost, en maig de 1910, València va viure una de les seues jornades més surrealistes. Mentre el cometa Halley solcava el fermament, la ciutat no va celebrar la fita: es va blindar contra ell. La creença en una atmosfera letal va provocar una histèria col·lectiva sense precedents que va convertir la por, i no la ciència, en la protagonista absoluta de la ciutat.

L'any 1910 no va començar com qualsevol altre. La notícia que la Terra travessaria la cua del cometa Halley va córrer com la pólvora, però va ser la interpretació d'este fenomen el que va transformar la curiositat en un pànic irracional. L'anunci que els astrònoms havien detectat cianogen —un gas tòxic— en l'estela de l'astre va ser el detonant. La premsa de l'època, con els seus titulars alarmistes, va fer la resta: el que era un esdeveniment astronòmic fascinant es va convertir en l'anunci imminent del judici final.

A València, l'ambient va ser d'absoluta zozobra. Durant els dies previs al pas del cometa, el 18 i 19 de maig, es respirava una mescla de

fatalisme i pavor. La por que l'aire es tornara irrespirable va provocar escenes que hui ens semblen pròpies d'una novel·la distòpica. Als barris de la capital, molts veïns van decidir segellar les seues llars. No era estrany veure portes i finestres hermèticament tancades amb draps humits, empaquets en aigua o vinagre, sota la creença supersticiosa que este senzill mètode actuaria com a filtre contra les mortíferes emanacions còsmiques.

La 'indústria de la por' també va fer el seu agost. Aprofitant el desconcert, va florir un mercat de l'absurd: es van vendre amulets contra el cometa i les famoses 'píndoles protectores', preparats inútils que prometien immunitzar l'organisme enfront de l'enverinament atmosfèric. La irracionalitat va arribar a un punt tal que va haver-hi ciutadans que, abans de la nit de l'encreuament, es van acomiadar de les seues famílies o van buscar refugi a les esglésies, esperant que el cometa fóra la plaga bíblica que esborrara la vida de la faç de la Terra. Fins i tot alguns van decidir llevar-se la vida abans de patir el col·lapse de la fi del món.

Les cròniques de l'època narren successos curiosos: en alguns pobles de l'horta valenciana, es conten històries de persones que es van pujar a les teulades amb paraigua per a protegir-se d'una possible 'pluja de foc' o d'altres que van passar la nit amagats en bodegues subterrànies, creient que la profunditat de la terra era l'únic lloc segur. Als cafès, les tertúlies es dividien entre aquells que citaven les lleis de la física per a cridar a la calma i els profetes d'ocasió que veien en el cometa el senyal definitiu dels últims temps.

Recreació de l'ambient de terror en 1910 a València pel Cometa Halley. / EPDA

Hi va haver fins i tot qui, portat per la desesperació, va decidir buidar els seus estalvis en grans banquets o festes privades, convençuts que els diners ja no tindrien valor a l'alba del dia 20. Es conta que al barri del Carme es va organitzar una vigília improvisada on, entre oracions i plors, la gent esperava l'impacte còsmic que mai va arribar. La por a allò desconegut havia anul·lat el sentit comú, demostrant que la barrera entre la modernitat del segle XX i el pensament màgic és molt més prima del que ens agrada admitir.

Quan el sol va eixir el 19 de maig sobre una València intacta, l'alivi va donar pas a una inevi-

table vergonya. El dia després va ser un exercici d'humor àcid en la premsa, que va ridiculitzar els excessos viscuts. El cometa, silenciós i majestuos, no havia portat la mort, però sí que havia deixat al descobert la fragilitat del racionalisme humà davant de la immensitat. Aquell esdeveniment va demostrar que, fins i tot en plena era tecnològica, la por a allò invisible és capaç de paralitzar una societat. València va sobreviure a aquell apocalipsi imaginari, deixant darrere de si un capítol que hui ens recorda que, sovint, el nostre major enemic no és el cel, sinó la nostra pròpia incertesa i la facilitat amb la qual ens deixem arrastrar pel pànic col·lectiu.

SÒNIA VALIENTE

Autora de la novel·la 'El reloj del fin del mundo'

■ J. ANTONIO OLMEDO | VALÈNCIA

Sònia Valiente (València, 1975) és novel·lista de thriller literari i doctora Cum Laude en Estratègia Publicitària. Autora de huit llibres, tres d'ells amb Plaza & Janés. La flamant Premi de Narrativa Lletres de la Mediterrània 2026 és una apassionada dels dilemes morals que ens regala el progrés, molts d'ells, reflectits en la seua nova novel·la 'El reloj del fin del mundo'. Parlem con l'autora de les pors contemporànies.

► **En el periodisme es busca la veritat dels fets, però en les teues novel·les, la veritat és una recompensa que dosifiques amb comptagotes. Et resulta lliberador jugar amb ella en la ficció després de tants anys lligada al rigor de l'actualitat?**

► La ficció em permet jugar. És com eixos sets de construcció de fusta amb els quals jugàvem quan érem xicotets. Resulta fascinant i lliberador alçar un món del no-res i que això iça de tu. Però eixe artefacte ha de tindre una base, bastides, una estructura per a allotjar personatges vius i creïbles. Eixa part, la de fer els plànols, diguem-ne, és la que més em costa i en la qual més temps invertisc perquè no hi haja forats en la trama. En conèixer els meus personatges, conèixer les seues personalitats i contradiccions. Saber qui són, i què els mou. I, fixa-te, que eixe punt d'entrega, de contrast, d'obsessió per la veritat, l'hi dec al periodisme. Crec que una periodista mai deixa de ser-ho, com no ho pot fer una policia o un metge.

► **En la teua última novel·la, 'El reloj del fin del mundo', la trama mescla intel·ligència artificial i dilemes morals en l'atmosfera màgica i aïllada de la Laguna Negra (Sotillo de Duero) i la província fictícia de Paria.**

► Sí. En una recent entrevista, el locutor em va batejar com l'autora de les pors contemporànies, i per a ser una etiqueta, em va paréixer encertadíssima. Quines són eixes terrors? La por a la soledat no desitjada, a no encaixar, a no ser suficient, a la hipervigilància, a bescanviar privacitat per seguretat, als límits del progrés. Què ens depararà la Intel·ligència Artificial? No en tenim ni idea. I això em sembla estimulante. M'interessa molt veure què fa una persona

‘

Escriure té més a veure amb un treball que amb la inspiració

“ELS CRIMS DEL FUTUR COMENCEN HUI”

FOTO: MARÍA SELVA

quan se li dona un poder il·limitat, com el que concentren els grans gurús tecnològics. Les derivades morals de tot això. Els crims del futur comencen hui, i això té molt de literari, d'especulatiu.

► **És la "España vaciada" l'escenari perfecte per a amagar els secrets més foscos de la modernitat?**

► Em donava l'altra cara de la moneda. La possibilitat de tancar una funcionària de ciutat, Lourdes Nadal, una funcionària en un ambient claustrofòbic, de poble xicotet, en el qual regna eixa desconfiança cap al foraster. Ja saps, "el típic nosaltres contra ells". Ho veus? De nou la por.

► **Com has aconseguit equilibrar el reclam tecnològic de la intel·ligència artificial amb el romanticis-**

me melancòlic del passat de Lourdes sense que la trama perga la seua cruïlla criminal?

► Perquè em vaig basar en una història real. La d'un programador que "va resuscitar" la seua promesa, Jessica, Dynamic de morta 8 anys abans, per a poder parlar amb ella. No amb ella, ni tan sols amb la seua consciència, sinó amb un bot digital que es comportava com la xica. Eixa notícia, que vaig descobrir per casualitat, em va donar una premissa xulíssima de la qual vaig decidir estirar: què estariem disposats a fer per eixa persona que no podem oblidar? Dins del gènere, a aquesta especulació se l'anomena futurs possibles. És el que empra la sèrie 'Black Mirror'; és a dir, amb la tecnologia actual, això podria arribar a succeir? I la resposta és sí,

per això resulta tan estimulante.

► **Què va ser el més difícil a l'hora de connectar la imminent inauguració d'"El Reloj del Fin del Mundo" amb la intimitat i els secrets d'un poble espanyol?**

► Que fóra creïble, d'ací tornem al periodisme. Hi ha una màxima que diu: "la ficció ha de ser verosímil perquè la realitat no ho és". Per això, cada detall el vaig contrastar amb experts. Per exemple, l'arquitecta Cristina Cañaveras va llegir el manuscrit per a verificar que una superfície porosa poguera suportar el pes d'una torre tan gran; sobre procediments policials, amb Manolo Castilla, qui va treballar més de trenta anys per a la Policia Nacional. I per a la següent, he contactat amb una experta en energies renova-

bles de la Comissió Europea. Un llibre és un producte, i com a tal, li deu un respecte al lector que invertix en mi els seus diners. S'editen més de 91.000 llibres anualment a Espanya. Que milers de lectors entren en una llibreria i en trien un que he escrit jo és un regal. Hi ha persones que es gasten 22 euros en un llibre i deixen de fer una altra cosa per eixa elecció. No sé: eixir a sopar, anar al cine, comprar qualsevol altra novel·la... Per això, abans de res, documentació, i corregir, corregir i corregir. Escriure és reescriure. Després, la trama pot convèncer o no, ser el teu gènere o no, però jo sé que he donat el millor de mi en cada treball.

► **El detonant del teu debut com a novel·lista, Veintitrés fotografías (Plaza & Janés, 2023), va naix-**

d'una notícia real de la BBC sobre un carret sense revelar. La teua mirada periodística va veure la història on uns altres només van veure un titular.

► Em passa constantment (rises). A vegades pense que estic malalta. Veig novel·les pertot arreu. Crec que té a veure amb el biaix de confirmació. Amb els anys, desenvolupes un instint amb el qual només veus allò que pot connectar amb els altres per la seua universalitat. Només veus històries novel·lables.

► **Parlant d'històries novel·lables, alguna a la vista?**

► A l'octubre tindrem nova novel·la, 'El vuelo de la fortuna'. Estic desitjant poder contar-vos-en més!

► **Hui, amb segones edicions consecutives de les teues novel·les i un espai consolidat en llibreries, què li diria la Sònia Valiente del present a aquella alumna que s'emocionava en la Fira del Llibre amb un manuscrit al cap?**

► A mi mateixa em parlaria d'una manera més amable. Als companys que comencen, que lliguen moltíssim, i que escriuen. Que no tinguin presa per publicar, la presa mata una bona història, i que comencen a teixir comunitat ara mateix. Les xarxes no els convidaran a un vi quan tinguin ganes d'abandonar. Escriure té més a veure amb un treball que amb la inspiració. S'ha romantitzat massa. I, com en tota indústria, necessiten conèixer tota la cadena de valor del llibre. Això és duríssim. Solitari, a vegades. Injust, quasi sempre. Necessitem tindre una xarxa d'amics que escriuen, les persones normals no ens entenen.

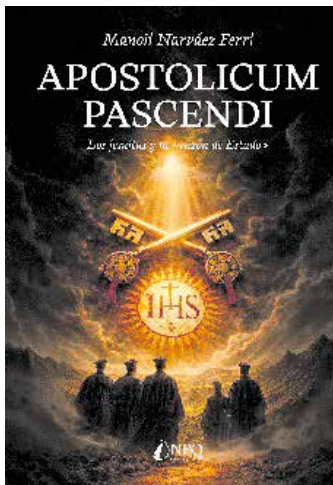
► **Rosa Montero va ser una de les teues grans mestres en l'escriptura creativa i va recolzar amb orgull els teus inicis en la ficció.**

► Rosa Montero és un ésser extremadament generós. Amb el seu curs d'Escuela Cursiva vaig aprendre les ferramentes de l'ofici, però em va ensenyar una cosa valuosíssima. Em va ensenyar a sentir-me capaç. I quan et sents capaç de fer una cosa, quan creus en tu de veritat, és com tindre superpoders. Crec que també té a veure amb aquesta etapa de la meua vida, amb aquesta serenitat que s'assolix amb els anys, de saber qui eres i del lloc que vols ocupar al món. Tan fàcil i tan difícil com això.

El secret millor guardat de la Il·lustració

Una xarxa de mentides, alta política i la persecució dels jesuïtes al segle XVIII

Què va passar realment quan Espanya i Portugal van abandonar els indis guaranís a la seua sort? Amb l'estructura polièdrica i el magnetisme que recorden el cèlebre estil de El ocho, esta fascinant novel·la t'atrapa des de la primera pàgina. A través de Martí, un investigador meticulós, i d'Andrés Louros, un jesuïta de ficció que patix en primera persona els bulos i la persecució del segle XVIII, Apostolicum Pascendi ens submergeix en una intensa trama de traïció, càlcul polític i pures lluites de poder. Amb una prosa fluida i diàlegs vibrants, viuràs la tragèdia d'una ordre en perill. Descobrix les ombres de la Il·lustració i entén que la història no sempre és com ens l'han contada. Corre a la teua llibreria i aconsegueix este enigma històric apassionant!

Manoli Narváez

Matèria:
Thriller històric

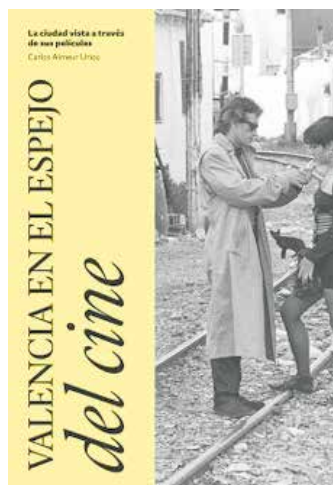
Pàgines: 450

Editorial:
NPQ Editores

València a través de la gran pantalla

Un viatge fascinant per deu pel·lícules que han immortalitzat la història de la ciutat

Descobrix la teua ciutat com mai l'havies vista: a través de la gran pantalla. Valencia en el espejo del cine és un fascinant viatge sonor i visual per quasi un segle d'història urbana de la mà de deu pel·lícules emblemàtiques. Des dels pioners acords de El faba de Ramonet o la tendresa de la postguerra en El chico que robó un millón, fins a superproduccions globals com Tomorrowland, este llibre desmunta tòpics. Passeja per la ciutat canalla d'Un negre amb un saxo, riu amb Berlanga i Mortadel·lo, o emociona't amb la mirada d'Almodóvar. Més que un assaig, és una joia plena d'anècdotes i memòria que convertix els carrers en un escenari inoblidable. T'apassiona el cinema? Estimes València? Corre a buscar-lo i redescobrix la teua identitat cinematogràfica!

Carlos Aimeur

Matèria:
Cultura valenciana

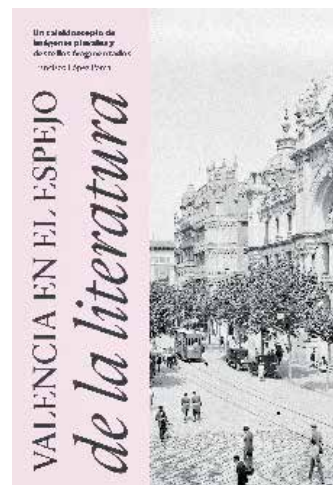
Pàgines: 178

Editorial:
Sargantana

València: entre la ciutat real i la imaginada

Com la literatura transforma els nostres carrers en un gran teatre de ficció i història

Tota ciutat real amaga una ciutat imaginada, i València n'és el millor exemple. En Valencia en el espejo de la literatura, Francisco López Porcal ens convida a passejar per un gran teatre urbà a través d'una acurada selecció de quinze obres, tant en castellà com en valencià. Este assaig és un calidoscopi on conviuen comerciants, llauradors, ambients burgesos i revoltes populars que han configurat la nostra història. El gran miracle d'este llibre és com reivindica la força dels personatges, reals o col·lectius, que trenquen la frontera del paper per a caminar pels nostres carrers convertits en autèntiques icones urbanes. Una joia imprescindible per a viatjar en el temps, trencar tòpics i redescobrir el nostre imaginari col·lectiu.

Francisco López

Matèria:
Cultura valenciana

Pàgines: 264

Editorial:
Sargantana

JOAN CLEMENT

EL CHEF DE LA MEMORIA

DÍA DE FIESTA EN EL PALADAR DE MI MEMORIA

Para mí, siempre el verano ha empezado después del día 24 de junio; antes me daban igual las caras bronceadas que veía. El 24 nunca fue festivo en mi vida, pero siempre era día de fiesta: era el santo de mi madre y, por extensión, el mío.

En mi casa, la llegada del verano coincidía con el de un aroma embriagador: el de los melocotones, siempre de secano, que compraban mis padres en Soneja, como los albaricoques y las cerezas. Estas frutas hablaban de ir al merendero del Saler a echar la mañana, siempre con bocadillos de almuerzo: los de atún, huevo cocido y cebollita, o de esgarraet con balacao o algo de mojama, eran los más habituales en la familia. Las tortillas eran para la cena en casa. En la playa, cacaos con cáscara, pimientos en salmuera con cebollitas en vinagre. Las Coca-Colas no eran habituales; más bien la zarzaparrilla del siglo, pero en casa o en la playa, agua helada, café granizado y leche merengada. Con eso disfrutábamos de la vida que nos iba llegando.

Pero volviendo a ese 24 de junio, en mi casa, tan festivo como el día de San José, había sí o sí ensaladilla rusa, pero una fuente grande, de las que duraban dos días en la nevera. Yo la solía comer en bocadillo con mortadela. Bueno, en mi mundo todo era digno de vivir dentro de un bocadillo.

Con esa ensaladilla, en la mesa podía aparecer una buena ensalada de lechuga, cebolla y un buen tomate rojo pasión, quizá unas papas de bolsa, los cacaos con cáscara que formaban parte de nuestro imaginario festivo, ah, y los mejillones en escabeche.

Esto era la antesala del arroz que llegaba después, de esa paella que se hacía entre mis padres en la cocina, con aquel paellero de patas. Mi padre nivelaba el caldero con el aceite, normalmente de orujo, que era el bueno. Sacaba la botella de butano y se conectaba todo.

Prendían el fuego y comenzaba la verbena en la cocina: cigalas, gambas, un par de calamares, el tomate que se rallaba a mano, el pollastre cortado y colorante amarillo. Porque sí... el día de fiesta en mi casa se comía PAELLA MIXTA. Ese aroma que desprenden los caparzones de gambitas y cigalas, el estallido de la sepia... si era buena época de trabajo para mi padre, el calamar lo acompañaban un par de sepietas.

Ese día mi madre me llevaba a comprar un libro, el que quería. Íbamos a una librería del centro. Cuántas veces pedí cambiar el libro por un bocadillo de esos calamares del Duero que se veían al pasar por delante de la cristalera... Nunca hubo trato y siempre disfruté de aquel libro de Mazinger Z que releía sin parar.

Cuando llega el calor y los chicos se enamoran... aún no es verano hasta que no huelo a melocotones de verdad que me tranquilizan. Pasa San Juan y se me caen lágrimas que no me dejan ver ninguna paella mixta más. Hasta ese momento no existe verano.

¡VIVA LA PAELLA MIXTA!

PACO CELDRÁN

DIRECTOR DE LA REVISTA EOS

VOCES SOLIDARIAS EN PARE JOFRÉ

El Hospital Pare Jofré de Valencia destaca por ser el único HACLE de la Comunidad Valenciana que incorpora un Área de Salud Mental; además de la atención médica integral, trata a pacientes con trastornos mentales crónicos severos que necesitan rehabilitación, su nombre se debe al fraile mercedario Joan Gilabert Jofré, que promovió la creación del primer hospital psiquiátrico del mundo en Valencia.

Y recientemente se ha celebrado su Fiesta de Verano 2026, organizada por las personas ingresadas, con la generosa colaboración de Play Radio Valencia, el gran Vicente Alventosa, director de la radio que siente Valencia, comentaba que había sido una experiencia muy emocionante, para los compañeros de la emisora, Clara Cochoud en la parte técnica con su buen hacer, y Ana Mar Vila que de casta le viene al galgo, ya su padre lideraba tertulia de artistas, con su simpatía habitual, cercana y con esa voz tan especial.

Ramón Rosa derrochó cariño y sentimiento que agradecieron los pacientes y sus familiares, sobre todo cuando cantó a las madres. Y Alicia Casañ, desde Benidorm quiso estar en Valencia, y derrochó mucho arte y nos recordó a la gran Lina Morgan en su espectáculo y su vestuario sacándonos esas sonrisas tan necesarias para curar el alma muchas

veces. Antonio Rascón lo bordó una vez más como si estuviera en sus giras de antaño, y finalmente junto a Alicia y Ramón pusieron el broche de oro cantando juntos.

Vicente Alventosa, entrevistó a la doctora Cristina Nebot, directora del Centro, que puso en valor además del Área de Salud Mental, el Área Médica Integral con las Unidades de Convalecencia, Medicina Larga Estancia y Cuidados Paliativos, y la Unidad de Daño Cerebral.

Desde estas líneas, felicitamos a Yolanda Gil, directora de enfermería que junto con los supervisores de esa área Lorena y Alex, hacen una labor excelente con todo ese equipo multidisciplinar. Y a pesar de estar jubilada, hay que agradecer la presencia de esa eminencia de la psiquiatría, que es la doctora Begoña Frades, verdadera impulsora y referente en la psiquiatría moderna basada en derechos, destaca por su defensa de la atención comunitaria, la coerción cero y su labor en la prevención del suicidio.

El área de Salud Mental del Hospital Pare Jofré ha tenido la suerte, de seguir en manos de una sus discípulas, la doctora en psiquiatría Maria Beltran, que sabe poner en valor todos esos equipos multidisciplinarios, seguro que Lucas Puig, uno de los trabajadores sociales, con el que comparto el sentimiento granota por nuestro Levante UD, corrobora lo dicho.

En definitiva, gracias, Vicente, y a todo tu equipo y a los artistas por aportar una mañana llena de música, alegría y talento para nuestros pacientes y familiares, lo comentaba con Seve Moreno ese eficaz técnico de la función administrativa, que se convirtió en protagonista involuntario, cuando participó como bailarín en un número cómico.

Como cada miércoles comento con Amparo Juan o Nuria de suministros, Carmen de Personal, Juanma de Infraestructuras, Alicia de contratación administrativa, Tomás Herraiz, José Manuel de Gestión económica, la empatía y el liderazgo exige autoconfianza, trabajo duro y saber disfrutar con los equipos de los pequeños y grandes éxitos, y esa es la grandeza de nuestro Hospital.

LA MILLOR OFERTA DE **TEATRE, COMÈDIA** **I MÚSICA** ESTÀ EN LA CIUTAT DE VALÈNCIA

03.07.2026 - 01.08.2026
TEATRE TALIA

Pareja abierta
COMÈDIA

08.10.2026 - 18.10.2026
TEATRE OLYMPIA

53 domingos
COMÈDIA

12.06.2026 - 27.09.2026
TEATRE TALIA

'El cable rojo'
COMÈDIA

02.09.2026 - 20.09.2026
TEATRE TALIA

Miénteme
COMÈDIA

19.10.2026 - 20.10.2026
TEATRE OLYMPIA

Julio Iglesias Experience
ESPECTACLE

A partir del 09.06.2026
ATENEU MERCANTIL

Frida Kahlo by Woman...
COMÈDIA

08.06.2026 - 13.10.2026
TEATRE OLYMPIA

Mario Alonso Puig
CONFERÈNCIA

26.10.2026
TEATRE OLYMPIA

La flauta de Mozart
ÒPERA

11.07.2026
TEATRE OLYMPIA

Duelo de titanes
COMÈDIA

10.10.2026
TEATRE TALIA

Pepe y Lucas. Dentro y fuera
COMÈDIA / MONÒLEG

16.07.2026 - 02.08.2026
TEATRE TALIA

Tazán. El musical
MUSICAL

02.07.2026 - 16.08.2026
TEATRE TALIA

Por los pelos
TEATRE

03.07.2026 - 01.08.2026
TEATRE PRINCIPAL

Pareja abierta
COMÈDIA

03.08.2026 - 05.08.2026
LA RAMBLETA

El lago de los cines
BALLET

23.09.2026 - 01.11.2026
TEATRE TALIA

Besos
TEATRE

03.09.2026 - 27.09.2026
TEATRE OLYMPIA

Los Morancos. Bota Antonia.
COMÈDIA

02.10.2026
TEATRE TALIA

Alpítil: en directo
COMÈDIA

05.10.2026
TEATRE OLYMPIA

La revoltosa
TEATRE

CRÍTICA CINEMATogràfica: 'EL DÍA DE LA REVELACIÓN'

EDUARDO CASANOVA

CRÍTIC DE CINE

Una nova pel·lícula de Steven Spielberg desperta sempre les millors expectatives, i, especialment, si versa sobre visites extraterrestres. Tan elevada exigència és un repte inevitable, i segurament inditxable quan no s'assolixen les cotes mestres dels aplaudits títols anteriors. Esta esperada estrena queda lluny del nivell d'excel·lència que va encimbellar el director, sense ser tampoc gens desdenyable. El seu valor més apreciable residix en el missatge que ens deixa. El transmet amb unes altes dosis d'emoció i sensibilitat. D'altra banda, els apartats tècnics i les interpretacions de l'elenc, conformat majoritàriament per noms que s'han acostat a l'estrellat recentment, no admeten objeccions.

Daniel Kellner ha robat desenes d'arxius classificats als quals tenia accés. Este expert

en ciberseguretat treballava per a Wardex, una corporació secreta contractada per l'Estat que custodiava les proves irrefutables dels contactes amb alienígenes. Pretén traure'ls a la llum pública; per eixa raó, el seu antic cap tracta de caçar-lo com més prompte millor. No obstant això, el jove informàtic no està sol; compta amb l'ajuda de diversos excompans. Al mateix propòsit se sumará Margaret Fairchild, la popular meteoròloga televisiva del canal KCXE 4 de Kansas City.

Conjuga elements molt interessants, però a vegades falla en la manera de lligar-los. Comença com una trama d'espionatge a l'ús, espolejada per la vibrant persecució que patixen el protagonista i la seua parella. Este to, propi del cine d'acció, domina els compassos inicials, encara que lo repén després en diverses ocasions, deparant seqüències trepidants i alguna de prescindible.

Entra paulatinament en terrenys transcendents. Planteja conflictes religiosos de pes, sense encertar del tot en les fórmules escollides. Posteriorment, assistim a escenes xocants i que, en principi, es poden antullar fins i tot ridícules. Falta una informació que únicament es revela en els minuts finals.

La màgia de l'anomenat rei Midas de Hollywood aflora amb força en el desenllaç.

Un 'frame' de la pel·lícula 'El día de la revelación', d'Steven Spielberg. / EPDA

Amb uns recursos que maneja perfectament, aconsegueix encongir el cor i que la seua advertència, clara i senzilla, cale.

Les imatges suposadament gravades fa quasi 80 anys reboquen un realisme estruïdor. Són exemple de la sobresaltada factura del film. I la reconeixible banda sonora del mestre John Williams posa la guinda; l'adéu a una col·laboració irrepitible.

A Josh O'Connor (La quimera, Rivalés) i Emily Blunt (El diablo viste de Prada, El regreso de Mary Poppins) se'ls veu completament ficats en els seus papers. Convenç bastant menys Colin Firth (Shakespeare enamorado, Kingsman), en un rol àmpliament millorable pel guió.

Es presta a un programa doble amb Encuentros en la tercera fase (1977), seguit del corresponent col·loqui.

EL TERRITORI, A COLP DE PEDAL AMB EL NOU PROGRAMA D'À PUNT

PAISATGES, POBLES I BICICLETA: DESCOBRIX "VALENCIANS SOBRE RODES"

■ REDACCIÓ | VALÈNCIA

A punt ha estrenat este mes de juliol el programa Valenciàns sobre rodes, una de les propostes més esperades pels aficionats al ciclisme i al turisme actiu. El format, presentat per la periodista i ciclista Gemma Payà, proposa cada dimecres a les 22.45 hores un recorregut per algunes de les rutes més espectaculars de la Comunitat Valenciana, combinant esport, natura, gastronomia i cultura local.

El programa, produït per TVBGN Producció i Surf Channel amb la participació d'À Punt, tindrà una durada de tretze setmanes, amb capítols de 50 minuts. En cada entrega, l'equip recorre una ruta cicloturista diferent per espais com la Via Verda del Serpis, la Serrania, la Via Xurra, la Ruta del Vi Bobal o les Fonts de la Marina Baixa, entre altres enclavaments del territori valencià.

■ LA MARINA ALTA INAUGURA

El primer capítol ha portat els espectadors fins a la Marina Alta, una comarca on mar i muntanya conviuen en un paisatge d'harmonia visual. La ruta arranca a la platja de l'Almadrava, als Poblets, punt d'inici marcat pel llegat romà i la brisa mediterrània. Des d'allí, el recorregut continua pel

Gemma Payà presenta 'Valenciàns sobre rodes'. / À PUNT

Parc Natural de la Marjal de Pego-Oliva i travessa municipis com Pego, l'Atzúbia i el Castell de Força.

La ruta avança fins a la Vall de Gallinera, coneguda pels seus cirerers, i la Vall d'Alcalà, on el despoblat de l'Atzuvieta re-

corda el passat morisc del territori. El tram final posa a prova l'esforç dels ciclistes amb el Port de la Vall d'Ebo i la visita a la Cova del Rull, abans d'arribar a Benimaurell, a la Vall de Laguar, al mirador del Barranc de l'Infern, on conclou el recorregut.

■ UNA MIRADA PERSONAL

La presentadora Gemma Payà, coneguda per programes com Tàp Zàping, Som de casa o per la seua tasca com a reportera en la Mitja Marató de València i el podcast Ben Motivats!, ha destacat que el projecte ha sigut "un descobriment en tots els sentits". Segons explica, el programa li ha permès "recórrer el territori, sorprendre'm i emocionar-me", amb la sensació que cada ruta estava "coreografiada per a ser viscuda".

Payà subratlla també que els veritables protagonistes són les persones i les històries dels pobles, així com el paisatge valencià, "sense el qual cap quilòmetre tindria la mateixa màgia".

■ L'ESPORT COM A FIL CONDUCTOR

Des de la direcció del programa, Salva Ruiz destaca que l'objectiu de Valenciàns sobre rodes és mostrar la Comunitat Valenciana a través de l'esport com a fil conductor, connectant territori, patrimoni i persones.

Ruiz també ha remarcat el component humà del rodatge, amb situacions quotidianes que han reforçat la complicitat de l'equip i de la presentadora, com les pauses durant la gravació per motius de maternitat o moments d'improvisació sobre la bicicleta que aporten naturalitat al format.

Amb esta proposta, À Punt aposta per un programa que convida a descobrir el territori des de la bicicleta i que reivindica l'esport com una forma de narrar històries i de redescobrir el paisatge valencià.

Ruiz també posa en valor el component humà del rodatge i la complicitat de l'equip, amb situacions quotidianes que han aportat naturalitat al format i que reforcen la sensació de proximitat.

MIRACLE A LA SABANA DE BIOPARC VALÈNCIA!

AIXÍ VA SER EL NAIXEMENT D'UN BLESBOK

■ REDACCIÓ | VALÈNCIA

L'arribada d'una nova vida sempre captiva, però aquest mes de juny el Bioparc València ha viscut un moment realment màgic. L'equip tècnic del parc ha estat testimoni en directe del naixement d'un blesbok (*Damalisus pygargus phillipsi*), un elegant antílop africà que protagonitza una de les històries de superació més esperançadores del món animal.

El part, que va transcórrer de manera completament natural i sense incidències, va donar pas a uns primers instants carregats d'emoció. La cria, que s'ha confirmat que és un mascle, va mostrar una vitalitat sorprenent

des del principi. Sota l'atenta i protectora mirada de la seua mare, el xicotet va començar a fer els seus primers passos poc després de nàixer, consolidant un vincle matern entranyable.

Actualment, el Bioparc acull el grup de blesboks més nombrós d'Espanya, amb tres mascles i sis femelles. Si l'evolució continua sent positiva, en els pròxims dies el cinquè membre de la família s'integrarà en el recinte multiespècie de la sabana. Els visitants el podran identificar fàcilment pel seu pelatge de color crema, molt més clar que el marró característic dels adults, els quals llueixen una cridanera franja blanca al rostre. Allí convindrà amb girafes, gaseles i aus exòtiques.

La caça furtiva va deixar l'espècie en perill d'extinció; hui torna a tindre una població estable. / BIOPARC

PACK AHORRO
ENTRADA + MENÚ
¡RESERVA AHORA!

Solo online
Anticipado 24h

bioparcvalencia.es

¡ILLEGAN LAS REBAJAS!

JUDITH MAS

@ASPIMISSDIVINA

Legan las rebajas.

Qué bien, ¿verdad? Hemos llegado a uno de nuestros momentos favoritos del año. Y no solo porque hayan empezado las vacaciones —o porque, si todavía no las estamos disfrutando, ya haya comenzado la cuenta atrás para que lleguen—. No, no hablo de las vacaciones: ¡¡¡HABLO DE LAS REBAJAS!!!

Debo reconocer que no son santo de mi devoción. Ese desorden que reina en las tiendas, donde prendas que hace apenas unas semanas lucían perfectamente planchadas y colocadas aparecen ahora amontonadas, del revés o incluso con alguna mancha, no resulta especialmente atractivo. Pero no nos vamos a engañar: encontrar esa prenda imprescindible que llevamos tiempo deseando por mucho menos dinero es una tentación a la que resulta muy difícil resistirse.

Así que ponte ropa cómoda, unas sandalias planas y una blusa que sea fácil de quitar y poner para no despeinarte cada vez que te pruebes una prenda. Y toma nota de estas normas básicas para sacar el máximo partido a las rebajas:

1.º Revisa tu armario. Seguro que tienes alguna prenda que compraste a principios de temporada y que todavía no has estrenado.

2.º Ponte un límite. La nueva temporada está a la vuelta de la esquina y, si compras en exceso, es posible que no llegues a amortizar esas prendas.

3.º Haz una lista y procura no salirte de ella. Después evitarás muchos arrepentimientos.

Y ahora sí, otra lista: la de las prendas y complementos que debes localizar para convertir este verano en el más estiloso. ¿Te apuntas?

UN VESTIDO

Con mangas abullonadas, de lino, largo o corto. Esta temporada cobran un protagonismo especial los modelos de rayas, perfectos tanto para empezar la semana con estilo como para un plan de fin de semana.

Y HABLANDO DE RAYAS

Son tan imprescindibles este verano como el bikini. No importa si eres una apasionada de la moda o si apenas le prestas atención: las rayas se han convertido en las grandes protagonistas de la temporada.

Y no solo en la clásica combinación de azul y blanco para llevar con prendas de denim. También convivirán con estampados florales, lunares, cuadros e incluso con más rayas, además de las prendas lisas de siempre.

Elige las que más te favorezcan: las encontrarás en todos los grosores y colores. Y recuerda utilizarlas a tu favor: las rayas horizontales aportan volumen, mientras que las verticales estilizan la figura.

ALGO AZUL

Porque evoca el buen tiempo, el cielo despejado y el mar. Es un color que favorece tanto a hombres como a mujeres.

Además, transmite cercanía, confianza y simpatía, lo que lo convierte en una apuesta segura para cualquier ocasión: una reunión de trabajo, un look de invitada —con un vestido azul y un collar o tocado llamativo— o una cena en una terraza junto al mar, como el conjunto de dos piezas de la fotografía.

En un total look o combinado con cualquier otro color, el azul siempre es un acierto.

UNA CAMISA BLANCA

Si hay un básico que se reinventa temporada tras temporada hasta convertirse en tendencia, ese es la camisa blanca.

Muchas veces no le damos el valor que realmente tiene porque siempre está presente en el armario, pero es una de esas prendas capaces de suavizar cualquier estilismo gracias al color que más favorece.

La encontramos en infinitud de tejidos y versiones. Con unas bermudas o combinada con un pantalón de talle alto estiliza la figura. Otra opción es elegirla de seda para la noche y combinarla con una falda muy femenina del largo con el que te sientas más cómoda.

UN CAPAZO

Si es pequeño y solo cabe lo imprescindible, mejor. Así evitaremos cargar la espalda con peso innecesario.

Son fáciles de encontrar en las principales tiendas y resultan perfectos tanto para la ciudad como para un día de playa.

En su color natural o teñidos en marrón chocolate o negro, serán un gran aliado durante todo el verano.

UN SOMBRERO

Es uno de los complementos más valiosos de esta época del año. Protege el cabello del sol, ayuda a prevenir la aparición de manchas en el rostro y, además, se ha convertido en uno de los accesorios más tendencia del momento.

Más allá del modelo de moda, elige siempre el que más te favorezca y con el que te sientas cómoda.

¿Algunas reglas básicas? La paja y la rafia son materiales ideales para las altas temperaturas, mientras que los colores neutros combinan con todo.

Los hay para estilos hippie, vaquero o muy femenino. Sea cual sea el tuyo, no pases este verano sin sombrero y añade el toque más chic a tus looks.

Y ahora cierra los ojos. Suena de fondo Etta James. Viajamos a los años cuarenta: una mujer hiperfemenina, sofisticada y elegante busca seducir. Seducirse a sí misma, porque nunca te sientes más segura que cuando te gusta la imagen que te devuelve el espejo.

Complementos: Brotocó Atelier. / EMPAR ROS

DESAMPA LILLO: UN CORAJE Y UNA CARTA DE DESPEDIDA

THEO GARRIDO

DISEÑADOR

La vida se compone de círculos que comienzan en un punto y se cierran en el mismo lugar un tiempo después.

DESAMPA LILLO fue, sin duda, la primera top model que tuvo Valencia. En los años 80 deslumbró con su belleza magnética y su forma felina de desfilas, en unos años en los que los propios desfiles de moda se pusieron “de moda” en nuestra ciudad. Ella estaba omnipresente en todos ellos. Yo, que la admiraba como estudiante de moda, me

quedé con las ganas de que desfilara para mí.

Fruto de su indudable profesionalidad fue la creación de su agencia de modelos, y fue en la primera edición de la Pasarela del Carmen cuando nuestros caminos se encontraron. Conectamos desde el primer momento y siempre pude contar con ella para ayudarme, aconsejarme e incluso reírnos por cualquier cosa.

Desgraciadamente, la enfermedad apareció en su vida y, aunque no dejó de acompañarla, se retiró del mundo laboral. En una época sin redes sociales ni nuevas tecnologías, poco a poco dejamos de seguirnos la pista.

Pero hace unos años me apareció en Instagram la sugerencia de una exposición: “Los collages de Desampa”. ¿Desampa? ¿Era la modelo que yo había conocido o una pura coincidencia? Mi instinto me dijo que, sin duda, era ella. El día de la inauguración, Juan y yo nos presentamos en la galería de arte.

Cuando llegamos, allí estaba ella. No sé si se emocionó más ella o yo. Las huellas de su larga dolencia habían hecho mella en su cuerpo, pero su mirada seguía siendo la misma: llena de luz y de honestidad. Y sus collages rezumaban poesía, belleza y equilibrio, mez-

clando su visión de la moda con una profunda reflexión personal. Juan y yo nos llevamos a casa el que más nos emocionó.

Desde ese día volvimos a estar en contacto y, como buena amiga, participó de forma generosa en muchos de nuestros eventos. Un día,

en medio de una conversación, surgió la idea de hacer un collage suyo para conmemorar, en un futuro próximo, mis años en el mundo de la moda.

Algo que siempre comentábamos y en lo que coincidíamos era que, cuando nos poníamos a crear, nos abstraíamos tanto que solo existían el papel y nosotros. No en vano, ambos somos Acuario.

Siempre que conocemos a alguien muy fuerte y valiente, tenemos el convencimiento de que podrá superar cualquier obstáculo. Así que, cuando recibimos la fatal noticia, no podía creerlo. Días antes me había enviado un audio desde el hospital y, con lágrimas en los ojos, la volví a escuchar. Entonces entendí que había sido una despedida que yo no supe —o no quise— leer.

Hace unas semanas, su hermano nos trajo a nuestro atelier AO el collage que ella había estado creando en secreto para nosotros.

Cuando lo abrimos, la emoción nos desbordó: Desampa había captado, a través de múltiples imágenes, lo que es AO. Como nos dijo su cuñada: “Refleja quiénes sois y el profundo amor que sentís el uno por el otro”.

Sin duda, el amor con amor se paga. Querida Desampa: sé feliz, sé libre, sé siempre tú misma. Vuela muy alto.